

Sárvár, 1917. szeptember 10. – Budapest, 1991. december 24.

Apja MÁV-tisztviselő volt. Az elemi iskolát szülőhelyén végezte, majd 1927-ben családjával Pestszenterzsébetre költöztek. Középiskolai tanulmányait a fővárosban, a Mária Terézia Gimnáziumban végezte. 1938-ban beiratkozott a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának történelem és néprajz (szociológia) szakára. Itt ismerkedett meg a falukutatók írásaival és kapcsolatba került a Márciusi Front aktivistáival. 1943-ban doktorált, egyetemi tanársegédi kinevezést kapott a művelődéstörténeti tanszéken. 1940-től szoros kapcsolatot tartott fenn a Györffy-kollégistákkal. 1943 augusztusában részt vett a szárszói konferencián. 1944. szeptemberben baloldali kapcsolatai miatt Nagykovácsán a rendőrség előállította. Októbertől Szigetszentmiklóson együtt bujkált Erdei Ferencsel. 1944–1945 telén az ostromlott Budapesten a Györffy-kollégistákkal részt vett az ellenállásban. 1945. januártól részt vett a Nemzeti Parasztpárt újjászervezésében, januártól áprilisig Debrecenben a Nemzeti Parasztpárt Intézőbizottság tagja. 1945 elejétől a földművelésügyi miniszter mellett dolgozó szervezőközpont egyik tagja, a megyei és járási földosztó biztosok harmincfős csoportját (jórészt Györffy-kollégisták) irányította. 1945. június 24.–november 29. között az Ideiglenes Nemzetgyűlés budapesti képviselője. Az 1945. novemberi 4-i nemzetgyűlési és az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon az NPP országos listáján pótképviselő lett, 1949. január 18-án megüresedett helyre behívták az országgyűlésbe, majd az 1949. május 15-étől 1958. november 16-ig a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti, majd budapesti listájáról parlamenti képviselő. 1946. április 8.–1952. május 24. között a Magyar Nők Demokratikus Szövetsége országos elnökségének tagja, majd ügyvezető elnöke, részt vett a párizsi nemzetközi kongresszuson. A Magyar–Szovjet Művelődési Társaság társelnöke és a Partizánbarátok Szövetsége elnökségének tagja. 1948-ban bekerült a budapesti törvényhatósági bizottságba. 1948-ban az NPP propagandaosztálya helyettes vezetője. 1948 októberében a Magyar Központi Híradó Rt. igazgatósági tagjává jelölte a parasztpárt. 1949–1952 között a Sarló Könyvtermelő és Értékesítő Szövetkezet, 1949-től a budapesti népfrontbizottság tagja volt. 1949. június 1-jétől a Kulturális Kapcsolatok Intézetének igazgatója, majd főtitkára. 1954-től betegállományban volt. 1956. október végén, november elején a Parlament épületében tevékenykedett. 1971-ben vonult nyugdíjba.